

A Széchenyi-család emlékfái

1896-ban Magyarország ezeréves fennállásának emlékére 4103 községben 844 839 fenyőt és 705 629 lombos csemetét ültettek el. Sajnos nagy részük tönkrement a gondozás hiánya, s az esztelen pusztítás miatt. A megmaradt fák, facsoportok és ligetek már 100 év felettiek.

Egy ilyen öt egyedből álló lucfenyő facsoport látható a pölöskei erdő közepén, melynek ültetését gr. Széchenyi Béla – gr. Széchenyi István fia – rendelte el a millennium emlékére (Zala m. Levéltár, Üzempterv 277.). A család itt jelentős birtokkal rendelkezett. Gr. Széchenyi Bélának két lánya volt, Alice és Hanna. Mindkettőről egy-egy majort neveztek el. Gr. Széchenyi Alice örökölte a pölöskei erdőt és gondozta tovább a millenniumi, valamint a környéken lévő még további 44 idős emlékfát.

1938-ban, a fenti üzemptervben olvashatjuk: „gr. Széchenyi Béla, volt koronaőr, ázsiai utazó és természetbarát leánya gr. Széchenyi Alice férj. gr. Teleki Tiborné kívánságára e szép növesű koros fák természeti emlékként való fenntartása határozottatott el. Magas koruk és szép alakjuk miatt tartatnak fent.” Gr. Széchenyi Béla, gr. Teleki Tibor és fia, gr. Teleki Béla az erdő szeretete mellett híres vadászok is voltak.

A 44 emlékfá közül 14 tölgy, 17 erdeifenyő, 7 cser, 3 bükk, 2 kőrté és egy hárs volt. Sajnos nagy részük elpusztult, de még néhány méretes – részben száraz – idős fa méltóságosan uralkodik a híres pölöskei erdő felett. Az egyik erdeifenyő az úgynevezett „könyökös fenyő” elpusztult ugyan, de emlékét őrzi a „könyökös rét”, idős, hangulatos tölgyfáival, ahol a vadászok télen rendszeresen tisztelegnek az elejtett vad felett.

A millenniumi lucfenyő emlékfák – az 1938-as térképen pontosan bejelölve – az úgynevezett „ezredévi” nyiladék közepén találhatók. A környék lakossága „Széchenyi emlékfák” néven őrzi emlékezetében. Jelenleg már csak három él közülük, kettő elszáradt. 1996-ban, a Zalai Hírlapban pontosan leírtam helyüket, úgy tűnik, eredménytelenül, mert azóta is még a hivatalos természetvédelem is máshol ünnepli e jeles fákat.

A millenniumi emlékfák az erdő közepén elfeledve állnak – körülöttük elszórtan idősebb társaik –, távol a zajos, harsozó világtól. Itt a természet templomában, csendesen emlékezhetünk őseinkre, az 1100 évre és a Széchenyi-családra.

Szakács László

Öregdiák-találkozó Sopronban

Május 29–31. között Sopronban találkoztak a 60 évvel ezelőtti iratkozott bánya-, kohó- és erdőmérnök hallgatók, akik szinte 1981 óta évenként rendszeresen megtartják baráti összejövetelüket. Az akkor iratkozott kb. 130 hallgató közül 24 tudott eljönni, kik közül többen feleségükkel együtt érkeztek, s így a résztvevők száma 40 fő volt.

Az első nap délutánján Alma Materünkbe látogattak, ahol dr. Faragó Sándor, az Erdőmérnöki Kar dékánja az Egyetem Tanácstermében üdvözölte a „Firmák”-at és hozzátartozóikat – ahol a volt hallgatók megtekinthették egykori professzoraik fényképét –, majd tájékoztatást adott a végzésük óta bekövetkezett változásokról.

1945 után az eredeti kar több átszervezésen esett át, mígnem 1962-ben Erdészeti és Faipari Egyetemmé alakult Alma Materünk. A rendszerváltás után, 1996-tól Soproni Egyetem, majd 2000-től, a felsőoktatási integráció eredményeként Nyugat-Magyarországi Egyetem néven működik tovább. A soproni székhelyű egyetemnek az Erdőmérnöki Karon, a Faipari Mérnöki Karon és az ugyancsak soproni Benedek Elek Pedagógiai Főiskolai Karon, valamint Közgazdaságtudományi Karon kívül, mosonmagyaróvári székhelyű Mezőgazdaságtudományi Kara, győri Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskolai Kara és Székesfehérváron működő Földmérő és Földrendező Főiskolai Kara van. A hétkarú egyetemnek mintegy 9000 hallgatója van, melyből 900 fő az Erdőmérnöki Kar hallgatója. A túljelentkezés az Erdőmérnöki Karon általában háromszoros. Előadásában a dékán ismertette a jelenlegi tanulmányi, illetve 2002-től bevezetendő ún. Kredit-rendszert. Ki-

tért arra is, hogy a hallgatók ápolják a selmeci hagyományokat; e célból alapították a Selmeci Társaságot. A hallgatók megtartották a „Jó szerencsét!”, ill. „Üdv az erdésznek!” köszönést, valamint viselik a waldent is.

Szabó János

Az alkalomra Lengyel György és Cserjés Antal írt verset, melyeknek az utolsó versszakait idézzük:

E sok csoda az én hazám,
Itt ringatott egykor anyám,
Itt mondtam az első imát,
Itt végeztem az iskolát.
A múltam, minden ideköt,
Nekem itt drága minden rög,
Ha elszólít az Alkotóm
E föld legyen a takaróm.

Lengyel György

Ha megáll majd a toll a kezemben,
s ha emlékemre Ti még vigyáztok,
majd legyen szabad csendben letennem
az üzenetem, kedves barátok;
és dúdoljátok halkán míg lehet
a szívet szorító dallamot:
„Ha elmennék is én közületek,
Fiúk!,
mulassatok, vigadjatok!”

Cserjés Antal

**Hirdessen
az
Erdészeti
Lapokban!**